

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ JEANNE SANDALION

ΦΤΩΧΗ ΜΑΡΙΕΤΤΑ!

Μαριέττα δούλενε ως κωμαριέρα σ' ένα έπαρχια-
κό ξενοδοχείο. Όσο ήταν τόσο χαριτωμένη
πόυ θα την έζηλευσαν πολλές κυρίες. Τα μαλλιά
της ήσαν μελιχρύσα, τα μάτια της σμαραγδένια.
το στόμα της έβουιζε με ζωντανό ρουμάνι. Και
το κορμί της ήταν λυγρό και λεπτό σαν σώμα νε-
αράδας.

Πολλοί από τους πελάτες του ξενοδοχείου, λα-
χαρώνοντας την αγνή και δροσερή της όμορφιά, της έταξαν δώρα
χιλιάρικα για ένα της φιλά. Μά ή Μαριέττα ήταν τόσο φρόνημη και
περήφανη, όσο και όμορφη. Ήθερε να φύλαί το σώμα της άσπιλο
κι' αμόλυντο για ζείναν πού θ' αγαπούσε.

Δέν είχε αγατήσει ως τότε ή Μαριέττα, μά δέν μπορούσε και
να πη πώς ήταν κι' έντελώς έλευθερη. Είχε δώσει σχεδόν, το λόγο
της στον Όνοριο, τον νέο θνησορό του ξενοδοχείου... Ήταν τόσο
καλός και την αγαπούσε τόσο πολύ! Της πρότεινε χίλιες φορές να
γίνη γυναίκα του, μά ή Μαριέττα του απάντησε ορθά-κορτά άπ'
την πρώτη στιγμή:

— Δέν σ' αγαπώ. Έγώ θέλω να παντρευτώ από έρωτα. Όσοσο
μέ συγκινεί ή πρότασί σου.

— Δέν σου είπα λοιπόν αντιπαθητικός. Μαριέττα;

— Όχι...

— Όστε μπορώ να έλιπω πώς θα μ' αγατήσεις μά μέρα;

— Ίσως...

Ναί, το είπες αυτό, ήταν ήδη μά ά-
πόχεσαι για τον Όνοριο. Κι' έλιψε
πώς μά μέρα ή Μαριέττα θα γινόταν δι-
κή του.

Τό έλιψε σοβαρά.

Ή Μαριέττα είχε ήλη την καλή διά-
θεσι κι' αγαπήση τον Όνοριο πού ήταν
τόσο καλός, και την αγαπούσε τόσο, μά
ή αγάπη είνε κάτι πού δέν γεννιέται κα-
τά παραγγελία.

Έκτός αυτού κάποιο παράξενο προσά-
σθημα κρατούσε σέ απόστασι από τον Ό-
νοριο ή Μαριέττα. Της φανόταν πως
κάτι της έλεγε μέσα της:

— Περμένε... Φύλαξον... Θάβη
τ' όνειρευμένο σου βασιλόπουλο.

Και περιμένε... περιμένε υπομονη-
τικά...

Άρκετός καιρός πέρασε.

Και μά μέρα ήρθε. Επί τέλους, τ' ό-
νειρευμένο βασιλόπουλο της Μαριέττας.
Ήταν ένας νέος κι' όμορφος ήθοποιός,
πού είχε πάει στην έπαρχία μ' άλλους συ-
ναδέλφους του από τό Παρίσι, για να
δώσουν μερικές παραστάσεις. Όλα τα
μέλη του θιάσου κατέβησαν στο ξενοδο-
χείο όπου ύπαιρουσε ή Μαριέττα.

Ό νέος ήθοποιός λεγόταν Γκοντράν.
κι' ήταν ο εζέν-προμιές του θιάσου.

Μόλις τον αντίκρισε ή Μαριέττα, έν-
νοιωσε την καρδιά της να χτυπάει δυνα-
τά. Ήταν τόσο όμορφος! Τόσο γοητευ-
τικός!... Μά κι' αυτός κίταξε τρυφερά
την Μαριέττα. Της μίλησε μάλιστα μ'
εγγύεσια και γλυκότητα, και της έδωσε
ένα εισιτήριο για να πάη το βράδι στο
θέατρο, όπου θα έπαιζαν τις «Λίνο Όρ-
ρανές».

Ή Μαριέττα πήρε άδεια από τον κύριό της και πήγε στο θέα-
τρο. Είχε φορέσει τό καλύτερό της φόρεμα, κι' είχε στολίσει τα μαλ-
λιά της με μεγάλη χτένα ή όποια λαμπροκοπούσε γεμάτη κρείταικα
διαμάντια.

Ό Γκοντράν ύπεδίστο στις «Λίνο Όρρανές» τό ρόλο του Πέ-
τρου, με πολλή χάρι και άρκετή τέχνη. Οι θεαταί έκλαιγαν από τη
συγκίνηση.

Άλλά και τό μοντηλάκι της Μαριέττας ήταν μουσικμένο από τα
δάκρυα.

Την άλλη μέρα, ό Γκοντράν ρώτησε τη Μαριέττα με τη γλυκειά
του φωνή:

— Σάς άρεσε τό θέατρο, δεσποινίσι;

— Ό, ήταν ύπεροχα! απάντησε ή Μαριέττα. Ήταν τόσο όμορφα,
ώστε ήλη τη νύχτα νόμιξα πώς τα βλέπω και τ' άκούω πάλι δια σ'
δνειρό μου.

— Κι' έμένα;

— Έσάς ποδ πάντων...

Αντάμωναν στον κήπο κι' άλλαξαν τρελλά φιλά.

Κι' ή Μαριέττα έγινε κατακόκκινη σαν τό κεράσι. Ή άθώα καρ-
διά της χτυπούσε και απαγορευόσε σαν τό φράσι στο δίχτυ...

Μην μπροώνιας τέλος να συγκροτήση τη συγκίνησή της, έφυγε
ρηγγορα άπ' τό δωμάτιο τού νέου, σαν να την κυνηγούσαν.

Στό διάδρομο βρέθηκε ξαφνα μπροστά στον Όνοριο.

Ό δύστιχος νέος ήταν γλωμός.

— Άλλη φορά δέν θα πάς στο θέατρο, της είπε, κι' ή φωνή του
έτρεμε.

— Δέν έχεις κανένα δικαίωμα να μ' έμποδίσης, του απάντησε ή
Μαριέττα, κι' απομαζούνηρε πρέχοντας.

Σέ λίγο ή Μαριέττα ξαναπήγε στο δωμάτιο του Γκοντράν, κρα-
τώντας στα χέρια της ένα δίσκο με τό πρόγειμά του.

Ό Γκοντράν πήρε τον δίσκο και τον άκούητηκε σ' ένα τρα-
πέζα.

Ή Μαριέττα κίησε να φύγη, μά ό Γκοντράν της είπε:

— Σταθήτε... Γιατί βιάζεστε έτσι; Δέν θέλετε να ξανάρθωτε
στο θέατρο;

Ή Μαριέττα κίησε να φύγη, μά ό Γκοντράν της είπε:

— Δέν μου απαντάτε; τη ρώτησε ό Γκοντράν.

— Ό, ναί τό θέλω πολύ μάλιστα, του φηδύησε.

— Τότε πρέπει να ρηθήτε πάλι άπάνη. Θα πάξουμε τον «Άρχι-
αυδηροφύγο». Νά, πάρτε τό εισιτήριό σας.

Και της έδωσε ένα πρόαινο χαρτάκι. Ή Μαριέττα άπλωσε τό
χέρι της για να τό πάρη. Τότε ό Γκον-
τράν της άρπαξε τό χέρι και της τό φί-
λησε. Ή Μαριέττα του έφύγε ρηγγορα,
ρηγγορα, χαμογελώντας γλυκά. Την έ-
παινε ή αγάπη ή ετυχία...

Τό βράδι, ή Μαριέττα πήγε πάλι στο
θέατρο. Ό Γκοντράν στο ρόλο του «Άρ-
χιουδηροφύγο» ήταν ύπεροχος. Στα μά-
τια της Μαριέττας φανόταν σαν ένα έ-
ξαιρετικό πλάσμα, ένας ήμιοχος. Κατα-
λάβαινε πώς ότι δέν θα μπορούσε να του
άφρηθή τίποτα...

Την άλλη μέρα τό πρωί, όταν ή Μα-
ριέττα μπήκε στο δωμάτιό του, ό Γκον-
τράν την άγκάλιασε σφιχτά και τη φί-
λησε στο στόμα.

— Ό, τό φιλά έκείνο!... Πόσο τη μέ-
θυσε!...

Δέν ήξερε πώς τί έκανε. Άφρησε τό
νέο να την καθίση στα γόνατά του, τού-
δωσε τα χείλη της, τα χάρδια της, τα
πάντα... Τα πάντα...

Αντάμωναν πλέον τακτικά στον κήπο
κι' άλλαξαν τρελλά φιλά.

Ό δύστιχος Όνοριος τ' είχε κατα-
λάβει δι' αυτά και πήγαινε να τρελλαθή
άπ' τη λύπη του.

— Άχ, αυτός ό Παριζιάνος! μου-
νοφύριζε. Καταραμένη ή ώρα πού πάτησε
έδω μέσα τό πόδι του!... Μοί πήρε την
αγάπη μου... Κατάρα!...

Μά ή Μαριέττα άδιαφορούσε για τ' ά-
ναστενάγματά του. Φανόταν τόσο ευτυ-
χημένη!... Αάτρευσε τον Γκοντράν σαν
ένα Θεό και πίστευε πώς κι' αυτός την
αγαπούσε.

— Τι θα γίνω όταν θα φύγη; τον
ρώτησε μά μέρα, γοημένη στην άγκαλιά
του, και κοιτάζοντας έσπλαστική τα όρατά
μαύρα του μάτια με τό χαϊδευτικό βλέμμα και τα μακροίνα μετάξινα
ματόβλαδα.

— Θα σέ πάρω μαζί μου στο Παρίσι, της είπε ό Γκοντράν.

Ή Μαριέττα τον πίστεψε και χαμογέλασε όλόχαρη.

— Στο Παρίσι, μαζί σου, τί χαρά!... Ξεφώνησε. Γιατί είμαι
θέβαιη πώς μά μέρα θα γίνης πολύ ένδοξος. Θα σέ χειροκροτούν
και βασιλάρδες ακόμα. Κι' εγώ θα είμαι κομμεινή σε μά γονιά,
και θα σέ κωμαρώνω κορυρά...

— Δέν θα είσαι κομμεινή, αγάπη μου, της είπε ό Γκοντράν.

Γιατί τότε πώς θα είσαι ή λατρευτή μου γυναίκοιλα.

Στά μάτια της Μαριέττας έλαμψαν δάκρυα χαράς κι' ευγνω-
μοσύνης...

Πέρασαν κάμποσες μέρες.

Ένα πρωί ή Μαριέττα, μόλις μπήκε στο δωμάτιο του Γκον-
τράν, έδγαλε μά κραυγή έκπληξους, γιατί είδε εκεί έναν άγνωστό
της γηραιό κύριο.

— Τι ζητάτε έδω, κύριε; τον ρώτησε.

— Ήρθα, απάντησε έκείνος, πολύ άργά χτές την νύχτα, και

μυθώσαν το δωμάτιο που μόλις είχε άδειασει...

Η Μαριέττα κέρωσε.
 "Ανήσυχη, μη μπερδώνοντας άκόμα να καταλάβη τί έγινε, ζήτησε πληροφορίες από τόν καμαριέρη. Κι' εκείνος της είπε, ότι ο κ. Γκοντράν έφυγε έξωφρανα στίς δυό μετά τά μεσάνυχτα, πολύ πριν από τούς άλλους ήδλοποιούς, οι όποιοι έφυγαν τό πρωί στίς έξη.

— Καί δέν σου ελπε τίποτε ; ρώτησε ή Μαριέττα, μέ φωνή πού-
 τρημε.

"Ο καμαριέρης χαμογέλασε πονηρά και της έδωσε ένα γράμμα.
 — Μου έδωσε αυτό τό γραμματάκι για σένα, της είπε.

Η Μαριέττα πήρε τό γράμμα και πήγε, παραπατώντας άπ' τή
 ζάλη της, να τό διαβάση στό δωμάτιό της.

Νόμιζε πως όνειρευότανε.
 Τό γράμμα του Γκοντράν περιείχε τά έξη; τρυφερά, μα και
 σκληρά λόγια :

*"Μικρούλα μου, συχώρεσέ με γιατί φεύγω χωρίς να σ' άποχα-
 ρητήσω. Σ' αγαπώ πολύ και δέν άντέχω να σου πώ «άντιο». Σου
 τό γράφο και σου λέω άκόμα πως δέν θα ξεχάσω ποτέ τίς ώραιές
 στιγμές που πέρασα μαζί σου. Μη λυπηθείς πολύ γιατί φεύγω.
 Μπορεί μία μέρα να συναπηθούμε πάλι. Σου έσωκλείω τρακόμια
 φράγκα για να πάρης κάτι, που να τό βλέπης και να μέ θυμάσαι.
 Σέ φιλώ για τελευταία φορά στό ώραίο σου στόμα.*

Γ κ ο ν τ ρ ά ν .

Η Μαριέττα διάβαζε και ξαναδιάβαζε αυτό τό γράμμα σασι-
 σμένη, όνειροπαρμένη. Άδιαφορούσε για τά χερτονομίσματα που
 είχαν πέσει κάτω.

Τό μάλω της είχε θολώσει.

Έξωφρανα, έχασε τό γράμμα σε πολύ μικρά κομμάτια και πλη-
 σιάσε στό άνοιχτό παράθυρο.

— "Όλα τελείωσαν παιά για μένα !... μοιρομύ-
 ρισε. "Όλα τελείωσαν !... Η εύτυχία μου έσθυσε.
 Η άγάπη μου σκόρπισε, όπως τά σχιωμένα χαρτιά
 του γράμματός αυτού στον άνεμο... "Ω, Θεέ μου,
 πόσο ύποφέρω !... Φτωχή μου καρδιά, μη χτυπάς
 έτσι... καρδιά μου... καρδούλα μου !...

"Ένας λυγμός την έπνιξε.

Σημάθηκε όρθή κι' έκανε τό σταυρό της.

— Θεέ μου, έλέησέ με !...

Και μέ μία άπότομη κίνηση, πήδησε έξω άπ' τό
 παράθυρο, άπ' τό όποιο είχε σκορπίσει πριν από λί-
 γο τά κομμάτια της έπιστολής του Γκοντράν.

Μιά κραυγή τάρaxε τόν άέρα...

"Ένα ξεφωνητό άγωνίας...

"Ένας ύπόκωφος δούπος στό πεζοδρομίο και τί-
 ποτ' άλλο παιά...

Η άτυχη Μαριέττα ήταν νεκρή.

Νεκρή, όπως ό πρώτος και τελευταίος έρωτας
 της ζωής της...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΕΣ

Έξερτε μέ ποιά τρόπο θεραπεύονται άποτελεσματικά από τό πά-
 θος τους οι κρασοπατέρες στη Σουηδία και Νορδηγία ;

"Απλούστατα, μέ την «όμοιοπαθητική».

Στά μέρη αυτά, ή μέθη τιμωρείται μέ φυλάκισα. Μόλις όμως φυ-
 λακισθεί ό μέθυσος, δέν του δίνουν άλλη τροφή μεσημέρι και βράδυ,
 έκτός από ψωμί και... κρασί ! Μέ τή διαφορά μόνο, ότι τό ψωμί
 του... σερβίρεται μέσα σε μία καρabanά γεμάτη κρασί, στην όποία
 τό βάζουν να μουσκέψη μία ώρα πριν.

Τήν πρώτη ήμέρα, ό μέθυσος καταβροχθίζει μέ πολλή όρεξη τόν
 κρασολαπά του. Τή δεύτερη μέρα όμως του φαίνεται λιγώτερο νό-
 στιμος, ως δτου στό τέλος τόν άηδιάζει έντελώς.

Κατά κανόνα, όχτώ ή δέκα μέρες τέτοιας διαίτης, είνε άρκετές
 για να γεννήσουν στον φυλακισμένο τόση άποστροφή προς τό κρασί,
 όπως πολλοί άδιόρθωτοι κρασοπατέρες προτιμούν
 να μέινουν νηστικοί, παρά να γεμισουν τή κοιλιά
 τους μέ τόν κρασολαπά που τους δίνουν.

"Έτσι, όταν πελώσει ό χρόνος της φυλακισέω-
 τόν, τό πάθος τους προς τό κρασί έχει θεραπευθεί
 ριζικάς.

Πολλοί μάλιστα, πρώην διάσθμοι κρασοπατέρες,
 και τή μυρουδιά μόνο του κρασιού άν διαφαν-
 θούν κατόπιν, καταλαμβάνονται από ναυτία και έ-
 μετός.

ΤΑ ΠΕΡΙΓΡΑ

Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΘΡΥΛΟΣ

Πώς έξουσίαζε και διατάζε τα πνεύματα. Τό μαγικό δαχτυ-
 λίδι του Σολομώντος. 'Ο Ναπολέων και ή ώραία Τσερκέζα.
 Πώς την άπέκτησε κι' άλλαξεοπίστησε ! 'Ο έξωφρενικός ύ-
 μνος του Έξαρχοπούλου, κτλ.

Για τόν Μεγάλο Ναπολέοντα —που όποιον ή εμφάνισα στη σση-
 νή της παγκοσμίου Ιστορίας και ή ένδοξη σταδιοδρομία τον είχε
 καταπλήξει τόν κόσμο— κυκλοφόρησαν κατά καιρούς και κατά τό-
 πους άπειρες παραδόσεις και ποικιλότατοι θρύλοι.

Ίδου έξωφρανα τί δηγούνται για' αυτόν οι Φελλάχοι της Αιγύπτου:
 'Ο Βοναπάρτης, ή Μπουναμπερδής, ή Άμπούλ-Γενόβης, είχε τήν
 έξουσία να διατάξη τά πνεύματα. Είχε βρει δηλαδή ένα δαχτυλίδι
 του Σολομώντος, μέ τή μαγική δύναμη του όποιου μπορούσε να κα-
 ταλαβαίνη τή γλώσσα των πουλιών, να μιλήη μέ τά δέντρα και μέ
 τίς πέτρες, μέσα στίς όποιες ίστηρχαν πνεύματα. Μέ τό δαχτυλίδι
 αυτό μπορούσε άκόμα να γίνεται άόρατος και να περνάη από τή μα
 άκρη της γής στην άλλη, μέ τήν ταχύτητα της άστραπής !...

Δηγούνται άκόμα και τήν έξη; φανταστική ιστορία για τό θρυ-
 λικό στρατηλάτη :

Μία μέρα ένας Κόπτης περιέγραψε στον Ναπολέοντα τά όνειρε-
 μένα κάλλη μιας Τσερκέζας, έρωμένης του άρχηγού των Μαιμελού-
 κων. 'Ο Βοναπάρτης άγάπησε άμέσως τρελλά τήν όμορφή Τσερκέζα
 και πήγε και βρήκε τόν άρχηγό των Μαιμελούκων, τόν Μπέκ, όπως
 τόν λέγανε.

— Έσύ, του είπε, έχεις στό χαρέμι σου πλθ-
 θος γυναίκες. Θα μου δώσης λοιπόν κι' έμένα
 μία ;

— Έυχαρίστως, άρέντη μου. Ποιά θες άπ' δ-
 λες ;

— Τήν Τσερκέζα, τήν πεντάμορφη.

— Μου ζητάς τό πιο ύπεροχο ουρί μου, άρέν-
 τη μου, άπάντησε ό Μπέκ. Αυτό είν' άδύνατο να
 γίνη. Άν θέλεις νάμισατε φίλοι, ζητήσε μου τί-
 ποτ' άλλο.

— 'Ο πόθος του Βοναπάρτη έγινε τότε πιο δυνα-
 τός. Τρελλός λοιπόν άπ' τήν έρωτική φλόγα, είπε
 στον Μπέκ :

— Σου προσφέρω εις άντάλλαγμα της ώραίας
 Τσερκέζας δέκα δολόκληρες έπαρχίες, μέ έκατό πο-
 λιτείες πλούσιες και μεγάλες.

— Τίποτα, τίποτα ! άπάντησε ό Μπέκ. Πώς
 μπορώ να χωριστώ άπ' τή λατρευτή μου Τσερ-
 κέζα ;

— Τότε λοιπόν θα τήν πάρω μέ τό σπαθί μου !
 Σε προειδοποιώ.

— Προτιμώ να πεθάνω σφαγμένος στό πλευρό

έκείνης, που αγαπώ περισσότερο άπ' τό θεό μου, παρά να σου τήν
 παραδώσω.

"Υστερα άπ' αυτή τήν άδιάλλακτη άρνηση του Μπέκ, ό Ναπολέων
 έτοιμάστηκε να τόν πολεμήση. Κουβάλησε λοιπόν στην Αιγυπτο στρα-
 τίο περισσότερο κι' από τά μυμηγία δλης της γής και καταστρεπτι-
 κώτερο άπ' τίς άκρίδες.

Πολέμησε μέ τούς Μαιμελούκους, τούς νίκησε, τούς έξολόθρευσε
 και πήρε σκλάβο του τήν όμορφη, τήν όνειρευμένη Τσερκέζα.

Έκείνη όμως, πιστή Μουσουλμάνα, δέν άργησε να πείση τόν νέον
 άρέντη της, ότι ή θρησκεία που πίστευε αυτός, δέν ήταν σωστή.

'Ο «Μπουναμπερδής» τότε άλλαξεοπίστησε, έγινε Μουσουλμάνος
 και προχωρώντας νικηφόρα μέ τό φουάτο του, έκυρίευσε και τό
 Σουδάν.

Αυτά δηγούνται οι Αιγύπτιοι των νομαδικών φυλών για τόν Να-
 πολέοντα.

'Αλλά και στην Ελλάδα, ό Μέγας Ναπολέων έξυμνήθη άλλοτε...
 δεόντως.

'Υμνήτης του ό περίφημος έξ 'Αμοργού ποιητής
 και κινικός φιλόσοφος Έξαρχόπουλος.

Ίδου μερικά στίχοι άπό τόν ύμνο του Έξαρχο-
 πούλου προς τόν ένδοξο κατακτητή :

*'Ο Μέγας Ναπολέοντας
 ήταν ως είδος λέοντας,
 είχε και κάτω μάτια
 σαν κρεμαστά κανάτια,
 είχε δυό πόδια πάπιας,
 χρώμα λακέρδας σάπιας... κλπ.*

